

Modré punčochy

Jiří Suchý

Znám skromně zaoblená lýtka,
jaká jsme zvyklý vídat u sochy.
V duchu je vidím stále, jinak zřídka
a líbí se mi na nich modré punčochy.

Nevím, koho by to nenapadlo,
že chodidla jsou jistě růžový
a prsty jako školní počítadlo.
Čtyři a jedna je, no, honem, kdo to ví ?

Hlásím se já a říkám hrdě: pět
a pak si znova sedám do lavice.
Od těch dob už utekla řada let
a s léty přišla touha přesvědčit se:

Protože najdu počítadlo ztěžší,
je třeba sundat modré punčochy.
Čtyři a jedna je... na tom už nezáleží.
Tu-rúva-rúva-rúva, va-vá, va-va,
vá-va, vá-va-va, va-vá, va-va,
vá-va, vá-va-vou.
Va-vá, va-va, vá-va, vá-va-vou,
ta-rá, rá-ra, rú-ru, ra-ra-rou,
Há, dú-ra-dubi,
hej, ru-bi-dup,
há, dú, ru-bi-du, ru-rap.

Ha-ré-ru, rí-bí-rú-bi-dou,
ha-dé-du, rí-bí-rú-bi-dou,
vá-ba, du-va-du-va, du-va-du-va,
da-va, ru-va, va-va-va-va...
Vá. (Je to možný vůbec ?) Vá...

Znám skromně zaoblená lýtka,
jaká jsme zvyklý vídat u sochy.